

מסורת הש"ס

(א) בילה יט. (שבת קיד.
פסחים נח. מנחות קז.)
(ב) גיטין נט. (ג) שם
(ד) גיטין שם ע"ה.
(ה) (התפסח פ"ו)
(ו) (מגילה יז.) (ז) (ו) וי'
ויקרא כג.) (ח) (שמות כח.)
(ט) ד"ק ק"ש שם, י"ג
ד"ל שו"א
(כ) ששעמ מהרש"א וי'
ד"ל שם.
(ס) (נעלי טו.) (ז) (לקמן
ק"ה.) (ס) ע"י ד"מ ורש"י.

תורה אור השלם

1. וְכִי יוֹד אִשׁ עַל רֵעֶהָ לְהַרְגוֹ בְּקִרְבָּהּ מִמֶּנּוּ מִזְבִּיחַ תִּקְרָא לְמִוְלָהּ:
2. לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי עֲרִיב לְקַעַת וְלֹא תִּשְׁנֶה עַל רֵב לִנְשׁוֹת אֲחֵרִים שְׂמוֹת כֵּן בְּלִדְתָּן:
3. וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַנְשֵׁי חֲנָנִי אִשָּׁה דָּרְבָּר וְיִתְּנוּ אִשָּׁה אֶת דָּרְבָּר וַיִּתְּנוּ אִשָּׁה דָּרְבָּר אֶת דָּרְבָּר וַיִּשְׁלַח אַחֲרָיו דָּרְבָּר בְּמֵאוֹת אִשִּׁים וּמִקְאִתִּים יִשְׁבּוּ עַל הַבְּלִיָּם:

הגהות הב"ח

(א) ישי"י ד"ה לא תענה
וסי' מן הלך שחל ישמע
אחז: (ב) ד"ה העמלות
וסי' אס רבו המעמלין:
(ג) תוס' ד"ה והא וסי' דמי
פרץ והא הוה: (ד) ד"ה
רנה וסי' שמורד נמלטת
היה ונעז:

מוסף רש"י

וַיִּזְכֹּר דָּוִד חַדְשֵׁי מִתְחִילָה
בִּישָׁאָה מִמֶּנּוּ יִשְׁכַּח מַלְכָּה
כִּשְׁמֵהּ כִּשְׁמֵהּ יִשְׁכַּח מִן
דְּעֵינָה טַהֵר. וְהָאֵל
דִּיכְּתוּב עָלָה מִן הַדְּלִילָה
לְעַל מִן הַקִּיבֻלָּה. וְהָאֵל
שָׁקֵט נִשְׁכַּח מִיָּהּ (יב).
וְהָאֵל הַדָּר וְהָאֵל
מִתְחִילָה. מִשּׁוֹם אֵל מִשְׁכָּה
עַל כַּר וְכִדְּשָׁה עַל מִשְׁכָּה
עַל כַּר וְעַל מִשְׁכָּה עַל מִשְׁכָּה
שְׂכִינֵה דָן. וְהָאֵל מִקְחָה יָהּ
לְכַרְכָּה דְּקִיבֻלָּה וְעַל מִשְׁכָּה
דְּקִיבֻלָּה. וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(יג). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(יד). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(טו). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(טז). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(יז). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(יח). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(יט). וְהָאֵל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
עַל מִשְׁכָּה וְעַל מִשְׁכָּה
(כ).

אין רײַזע דורש אױס. דאָן בין יײַט לשבת אלא חולל נפש בלדבױ
 דעה בײַט נמי כל מלאכה לא חטשה חמישי: הנהא רױ. מקנה
 דמילתיה דרבא היא. הנהא למאן דאמר נדרים ונדבות אין קריבין
 ביום טוב מילת לאקומי מעש מוצאי: בקרבן יחד דלא דחי לא שבת

מה יום טוב שנדחה
רצתה רוחה אותו ק
את יום טוב אינו ד
רוחה אותו הניחא למ
ונדבות קריבין ביום כ
נדרים ונדבות קריבין
למימר אלא אמר רב
נדרים ונדבות קריבין
מתקיים מעם מזבחי ר
דאמר נדרים ונדבות
הכתיב מעם מזבחי מ
יגדלו תמיד ואמר
תקחנו למות: כ"ד
והטהרות כ"ו: אמר ר
דבי רבי ומינאי דידר
והא אנן מתוללין מ
כריה דרבא ואיתימא

והלם שאני מניינא ד
מן הצד הוה מתחיל
ואיתימא רבי הלל
במשה ועד רבי לא מציינא
אחד ולא את הוה דר
שמואל והא נח נפשיד
והא הוה דוד הוה
נפשיה כולוה שניה
שלמה הוה שמעי בן
שניה קאמרינן הא הוה
והא איקביל כולוה ש
עזרא הוה נחמיה בן
בר אהבה אף אני או
אשי לא מציינא תורה
ולא והא הוה הונא
מיכא הוה כיף ליה לא
מתחילין מן הצד: מן
אחא בר פפא אמר ק
לא תענה על רב רבה
יוחנן מהכא ו'יאמר
[את] חרבו ויחגרו א
גם דוד את חרבו א
לתלמידו ורן עמו
ה'טהרות והטמאות
מוינן להם שנים דיני
ודיני מכות קידוש ה
ובנו הרב ותלמידו אי

הרין על פי התלמוד כאלה מן הדיינים: העמאום והספרות.
שהוראתן ביחוד ואין בהם מניין אלא אם כן חולקין וארץ לעמוד
לתמן אם רבו (ו) העמאין או המסורין מוניין את האב ובנו או
את הרב ותלמידיו בשנים אבל דיני ממונות ונפשות ומכות שמנין
שלהם איך בתחלת הרין (טו) את המורה הם לרץ שלשה ודיני
נפשות כ"ג וכן קידוש החדש שצריך שלשה דמשפט כמידי דיה
(ההלים פה) כי חוק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב ומוקמינן ליה
בקידוש החדש בנמי"ר"ה (דף דה:) וכן עיבור השנה שצריך שלשה
חמשה ושבעה (עליו:) אין האב ובנו כשרין זה עם זה ולא הרב ותלמידיו נמני

ת (שם). הא דהו חזקיה. חזקיה מלך יהודה גדול כמורה היה, כדאמרין בחלק (צד: שם). דהו
 ארמין (ועל כו). שנהל הוא דרש בתלמוד רבינוא וחזקיה כמד קרי רבינוא (גמ' שם). והא
 איכסיל. מנחם הרב כדאמרין נח נזיר (גמ' שם).

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין לו.

דמיה י"ג. וזאת ומגל דלא דמיה ר'עיה י"ט. הא אפי' שבת
דמיה אי לא משום דכתיב (שמות לה) בכל מושבוכיכם ובי"ט
גלא כתיב א"כ תדעה י"ט בק"ו ומה עבודה שדומה יום טוב ר'עיה
דמיה אותו וכו' י"ל דליכא לתימר שבת יוכיח שנדמית מפני

והוא הדין ייט מיהו אין שייך לממר
שנת ויזית שנזחית מפני העבודה
הדיינו עבודה שאינה נדחית מפני
הדינו דלא אמליתיה דלאכי קאי ולי
דליק מדי כיון דליכא לממר ק"ו
לקולא ולחומרא לתומרס אמרין:
והא הוה חזיקה. אית ספרים דלא
גרס חזקה דחזקה לא היה מושל
על כל ישראל שכבר גלו עשרת
השננים ויעוד דשננא רשע היה ולא
ממניינא הוה^א ומדע דכ' ספרין (ג) והא
דוד לא משני הוה דחסיפול שקרלו
דוד^ב אלפס ומידעו כיון דרשע הוה
אינו מן המיזנין וקלת קשה דלא משני
הוה מפניכס הוה מבייש פני דוד
הכלסס (בכרות ד' ז')

הוא מתחלי ברישא וגורל חנן אמר רבה יכי הלל בריה דרבי רבי דכולהו מנייניהו אמר רבה בריה דרבא וולס ר' ר' מימות תורה וגורלה במקום שע הוה אלעזר והא

כולהו שני קאסינן. דמסהמל גולתן לא פסק כולה שני והשמא לא קסה לפסריס דגרסי והא הוה אלעזר הוה פסמא דמי פקדו והא הוה אלעזר שהמלה גדולתו אחר של יחושע וימיה לא משי יחושע הוה עמיאל בן קנז שהחיר הלכות (הלכות) שמשכחו משראל בימי אבנז

(תמורה דף ע"ג:)

והא הוה שאל הוה
כולהו שניה קאמרינן
רא האיירי והא נח
ממנו

קאמירן וואס האט
אזא קטליה כוליה
האט זיך חזקה וואס שבנא
האט קאמירן וואס האט
כוליה אמר רב אדא
מימות רבי עד רב
וגדולה במקום אחר
והאט דאס געזאגט
דיין נפשות מתוילין מן הדג
משום לא תענה על רב שאל
דיין ממונות לא חיישי' ומ"מ דק
שאלה יכולין לענות ואפשר לא תענה
על רב דיין נפשות כתיב ולא דיין
ממונות ואפי"כ לענוות קאי נמי אדני
ממונות למאן דמוקי לה בריש מפילתין
(דף ג' ב"ב) נוטה:

רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן
מתבאר ויתברר איש וגו'. הכא
משמע שמורד במלכות (ו) ובעי למדיינה
דדור היה מושב עצמו מן כל פסק
במה בהמה (שם דף נו. ושם) גבי
אוריה שהיה לו לרוד לרוד בקטריה
ולא לדיינה אל"ף שהיה מורד במלכות
כדאמרין דהם וקשה דלא אמר
במגילה (דף יד: ושם) דמורד במלכות
לא בעי למדיינה ויש לומר לא בעי
למדיינה כשאר חייבי מיתות אלא
לקבל עדות וילדע עיני מורד
במלכות ונראה הלא דאמר לא בעי
למדיינה לענין הא דמנן בפסיקין
(דף גכ.) דיני נפשות גומרין בו כיום
לכות ובינו שלליתיה לחובב ובלילה

שלאחריו אין גומרין והאי גומרין זו ביום לחובו והיינו דקאמר
 ליה אבינא וכי דעין דיי נפשות בלילה דראמרין לעין דפירקן
 (דף נ: ד) דנגד השמש בעיין והשכיב ללח צעי למדייניה כסא
 דיי נפשות אלף גומרין זו ביום לחובו וכן מוכח בירושלמי דפירקן
 דקאמר ליה וכי דעין דיי נפשות בלילה אמר לח ככר נגמר דיו
 דענינא נעבוד יום: **אין** סוגין דהם אלא אחד. משום קידוש השם
 דענינא השנה אילערך דלענין דין פשוטא דאין קרובים כשרים:
 ללמאי

אלא אחד. וסיפא דברי' לא ישב בידו ואפילו שותק אלא יעמוד והיך לו:

חובתה אין לאחר לחלוק על דבריו. ר' יוחנן אמר מהכא ויאמר דוד לאנשיו תגרו איש חרבו וגו' שונה אדם לחמלדו דין עמו בריו נפשו ומותבין עליה הטרדות והטמאות האבובו הרכ ותלמידיו רדיו מכות ומידוש התורש ועיבור השנה אב וכו' הרכ ותלמידו אין מניין להם אלא אחד ופ'

עין משפט
גר מצוה

ג א מ"י פ"א מהלכות
חגיגה הלכה ח והל"י:
ג ב ג מ"י פ"א מהל'
פסחדין הלכה ו:
ג ד מ"י שם הלכה י
טוש"ע ח"י"מ סימן יט
עקיף ה:
ג ה מ"י שם הלכה ז
טוש"ע שם ובהג"ה:

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

ממנו כי אמר רב שונה ארס